

2021.04.25. Jubilate vasárnap

Köszöntés (Zsolt66,1-2): Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét!

Olvasmány: Apcsel17,22-34:

Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, 23 mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. 24 Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent. 26 Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, 27 hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyiküktől sem, 28 mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: „Bizony, az ő nemzetsége vagyunk.” 29 Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. 30 A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. 31 Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonysgot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból. 32 Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd meghallgatunk erről máskor is. 33 Pál ezután eltávozott közülük. 34 Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dionísiosz is, egy Damarisz nevű asszony és velük együtt mások.

Alapige: Apcsel17, 25-28; 32 Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetetet és mindent. 26 Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, 27 hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyiküktől sem, 28 mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: „Bizony, az ő nemzetsége vagyunk.” 32 Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd meghallgatunk erről máskor is.

Drága Testvérek! Pál beszéde az athéni főtéren, az Aeropágoszon. Egy központi szöveg az Új szövetségben abból a szempontból, hogy Pál missziója bemutatásra kerül. S az a fajta nagyon képzett és alapos érvelés, ahogyan a politeista, azaz többistenhívő emberek számára is hirdeti Istent. Az ő rendszereiket, tudásukat, életüket, kultúrájukat ismerve, s azon keresztül szól hozzájuk. Pál egyébként is így közelített mindenkihez, a saját kultúráján keresztül. A Rómainak római, a görögnek görög, a zsidónak zsidó módon.

S amikor erről olvasunk akkor talán érdemes szétnéznünk ma is a világban és a ma keresztyénységét látni. Hiszen szerteszét, mindenhol találunk keresztyéneket, sőt még reformátusokat is, Los Angelesztől Canberráig, Dél Afrikától Skóciáig.

Mert ez az Isten, akiről beszél Pál, akihez mi is tartozunk, ő nem egy helyen lakik. Mindenütt jelen van. Egy óriási lépés ez ahhoz képest, hogy a zsidóság bizonyos része a mai napig megy a Sírátófalhoz, vagy a muszlimok zarándokolnak Mekkába. Isten nem egy centrális központi helyen lakik, s nem az emberkéz által alkotott épülethez kötődik. Az más kérdés, hogy emberek viszont kötődnek helyekhez.

S mi éppen azért gyülekezünk össze vasárnapról vasárnapra itt a templomban, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Azaz hozzá tartozunk, s ez is formál minket közösséggé. Nemcsak a rokoni kapcsolatok, melyeket lassan már én is megtanulok itt Felsőőrben, s nemcsak a közös kultúra, a nyelv, a közös élmények a tánccsoportban, a színházi előadáson, a kórusban, a Bibliakörön vagy fesztiválokon, hanem az Istennel való kapcsolatunk. Hogy mi hozzá tartozunk. Ez is összefűz minket egymással.

De másokkal is. S ez igaz a reformátusságra, a keresztyénségre is. Hogy hasonló a hitünk, még ha vannak is köztünk különbségek.

Azonban Pál még tovább megy. Minden emberre kiterjeszti az Istenhez való tartozást. Hogy mindannyian egy vérből valók vagyunk.

Számomra nagyon érdekes ez a mondat, hiszen ezt harsogja Maugli is a Dzsungel könyvében. Egy ember gyermek, aki a farkasok között nevelkedik, s a vadon lesz otthonává.¹ Másrészt manapság nagyon felkapott Magyarországon és magyar nyelvterületen egy rock szám, amelynek szintén ez a címe, hogy egy vérből valók vagyunk. De ennek inkább nemzeti összetartozás felhangja van.

Ezeket csak azért hozom elő, hogy lássuk, többféle módon is érthető ez a szóhasználat. Egy vérből valók vagyunk. S már csak azért is érdekes ez, mert az eredeti görög szövegben nincs is szó vérről. Csak arról, hogy Isten egyként teremtett minket. A föld minden nemzetét, népét. Az embert.

S bár lehet, hogy nem mindannyian vagyunk Krisztust követők, mint ahogy Pált meghallgatva sem mindenki lett Krisztus követője, de mégis emberek vagyunk mindannyian.

Kihívásokkal, kérdésekkel, örömeikkel egyaránt. Emberek, akik keresik az Istent, akik az Ő nemzetsége.

Szeretett Testvérek a Krisztusban. Ha nem is mindig vagyunk egy hullámhosszon, illetve nem is értünk mindig egyet más emberekkel, ha elválaszt is minket sok minden kulturálisan, hitbelileg, attól még mindig érdemes arra gondolni, hogy ugyanúgy levegőt lélegzünk, ugyanúgy ételt eszünk, ugyanúgy megtámadhat minket egy vírus, s ugyanúgy meghatározott ideig élünk ezen a földi világon. Azaz sok minden összeköt minket.

Az egyházi évben ma a Jubilate vasárnap van, azaz örvendjetelek. Örvendjetelek hangzik a zsoltár, s valóban van minek örülnünk. Krisztus feltámadásának is, a tavasznak, sok örömteli emléknek és élménynek.

¹ Rudyard Kipling: A Dzsungel könyve, Budapest 1923 <https://mek.oszk.hu/10400/10449/10449.htm>

De talán annak is örülhetünk, hogy emberek vagyunk. Emberek, akik összetartoznak, még ha nem is mindig értenek egyet.

Adja meg az Örökkévaló, hogy élő kapcsolatunk lehessen vele Krisztus és a Lélek által, de ugyanakkor más embereket is el tudjunk fogadni tisztelettel, ahogyan ők is minket. Ámen

Áldás: Apcsel 17,27b-28: ...hiszen nincs messzire egyikünkől sem, 28 mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk!

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László